

15 Ιουλίου 2020

Γέρων Ιωσήφ ο Βατοπαιδινός· Άρωμα μνήμης ιερής

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Γέρ. Ιωσήφ Βατοπαιδινός](#)

Γέρων Ιωσήφ ο Βατοπαιδινός
Άρωμα μνήμης ιερής

Γέρων Ιωσήφ ο Βατοπαιδινός. Μορφή αγαπημένη, μνήμη ιερή, ευωδιαστή συντροφιά και θύμηση που θα μας περιβάλλει μέχρι την έσχατη εκπνοή. Ο δικός μας άνθρωπος. Αυτός που μέσα απ' τον λόγο του, το έργο του, τη μεγαλοπρεπή σιωπή του, τη σεμνότητά του, την ασκητικοτητά του, το ακαταγώνιστο φρόνημά του, την ενάρετη μαχητικότητά του θαυμάσαμε και αγαπήσαμε. Ζωντανή μορφή, δύσκολο να πεις πως έγινε ανάμνηση. Ζει κοντά μας, ανάμεσα μας, δίπλα μας, μέσα μας.

Είναι ο δικός μας άνθρωπος. Ο χρόνος θα αμβλύνει τον πονο της απώλειας, μα δεν θα αποχρωματίσει τη μορφή του. Ζει και θα ζει όσο θα ζούμε κι εμείς. Ό,τι όμορφο, ό,τι φιλόθεο, ό,τι σωτήριο το πήραμε απ' αυτόν και τους άλλους, τους σιωπηλούς λεπτουργούς της ένθεης άσκησης, τους αθέατους σκαπανείς της ταπείνωσης που απλόχερα μας παρέδωσαν την αγάπη του Χριστού.

Μια προσευχή στη μνήμη του δε φτάνει ν' αποσβέσει αυτά που του οφείλουμε. Το καθήκον μας πίοτερο και βαρύτερο είναι. Οί σκέψεις μας, τα λογια μας, τα έργα μας ας είναι μια πνευματική κατάθεση στις αξίες και τα ιδανικά που μας εμπιστεύτηκε αυτός και οι άλλοι, του Κυρίου οι σεμνοί θεράποντες. Πολύτιμη, ανεκτίμητη η κληρονομιά που μας παρέδωσαν. Πρωταρχικό μας καθήκον να την παραδώσουμε ανόθευτη σ' αυτούς που πίσω μας θα μείνουν σαν έρθει η ώρα της δικής μας τελευτής. Προσωπικά τον συνάντησα ελάχιστες φορές. Η γραφίδα του κι ο λόγος του όμως, ήταν και είναι ανεκτίμητος συνοδοιπόρος. Ήταν μόλις πριν λίγες μέρες, όταν ένα απόγευμα διάβαζα το βιβλίο που, πριν χρόνια, μου χάρισε ο αγαπημένος μου Γέροντας Εφραίμ. Το είχε γράψει η ζώσα πένα του Γέροντα Ιωσήφ: «Οσίων μορφών αναμνήσεις». Τη μελέτη μου διέκοψε ένα τηλεφώνημα. Ένας καλός μου φίλος, μου τηλεφωνούσε για να μου ανακοινώσει την εκδημία του Γέροντα. Τί ευλογημένη «σύμπτωση»!

Οι αναμνήσεις των «Οσίων μορφών» γίνονται πλουσιότερες με την οσιακή λάμψη της γλυκιάς ανάμνησης του Γέροντα Ιωσήφ. Στο βατοπαιδινό αγιολόγιο συναριθμείται εν δυνάμει ο Γέροντας. Η θλίψη για την ανθρώπινη απώλεια υποχωρεί μπροστά στον θρίαμβο της επουράνιας κατάκτησης. «Σκοπός της ζωής μας είναι η σωτηρία και η θέωση», δίδασκε ο Γέροντας και υπό την έννοια αυτή το θλιβερό της απώλειας καταγράφεται ως θριαμβικό γεγονός αναστάσεως. Αν ο Γέροντας Ιωσήφ αισθανόταν, όπως ο ίδιος έγραφε, ανάξιος και ακατάλληλος να βιογραφεί το πνευματικό οδοιπορικό των παλιών Γεροντάδων της Μονής, τί άραγε θάπρεπε να νιώθω εγώ ο πνευματικά ρακένδυτος, όταν μιλώ για τον ίδιο; Υπερβαίνω όμως την ευτέλεια μου μιας και προκρίνει μέσα μου η ανάγκη να ωφεληθούν οι ψυχές των αδελφών, έστω κι από μια γραφίδα αδόκιμη, όπως ή δική

μου.

Η ευχή του Γέροντα Ιωσήφ του Βατοπαιδινού, ας είναι πολύτιμος δείκτης πνευματικής πορείας για όλους μας.

Πηγή: Καθημερινή Εφημερίδα της Καβάλας, «Νέα Εγνατία», Τετάρτη 15.07.2009, σελ. 28